

гато гласътъ му треперѣше въ изблицитѣ на благороденъ гнѣвъ, а тъмниятъ му погледъ мѣташе свѣткавици — въ цѣлата му настрѣхнала и внушителна фигура имаше нѣщо отъ величието на библейскитѣ пророци.

Умѣеше като никой другъ да рецитира стиховетѣ си. Паметно е за всички четенето, що устрои въ една отъ университетскитѣ аудитории, на свои работи отъ „На острова на блаженитѣ“. Всичко бѣ прочетено съ такава поразителна естественостъ и изразителностъ, каквато никой школуванъ артистъ не би могълъ да даде. Сжщото впечатление иматъ и ония, които сж слушали да имъ чете други свои работи. Интересни сж напр. впечатленията на г. д-ръ Н. Миховъ отъ четенето на „Кървава пѣсенъ“, които предаваме съкратено:

„Сѣдамъ като иа тръне на крайчеца на креслото съ книжата въ ржка. — Колко ли време ще трае това неприятно четиво? Славейковъ взема единъ ржкописъ и захваща да чете: „Дете невръстно ощъ, на майчини скути, азъ слушахъ“. . . Следъ нѣколко прочетени стиха, азъ автоматически се намѣстихъ навжтре въ креслото. а книжата оставихъ на масата. Кръстосахъ ржце и крака, отворихъ широко очи и цѣлъ се обърнахъ на слухъ, — Неподозиранъ до тоя моментъ гласовъ апаратъ се тури въ движение. Отначало единъ бавенъ, спокоенъ, тежъкъ и приятенъ гласъ преждаше отчетливо, една по една, звучни думи, пълни съ смисълъ и съдържание. Лѣеше се чуденъ български езикъ, какъвто до тогава не бѣхъ слушалъ и отъ тогава не съмъ слушалъ. Славейковъ си играеше съ думитѣ тѣй непринудено, както старъ хаджия — съ своята голѣма кехлибарена броеница. После започнаха да се явяватъ герои